

nende lastest suuremat tähele ei pane, nõnda oli see siis ka siin. Ja fui inimese kõsi wäga hästi kääb ja raha fullalt taskus on, siis töuseb ka ifka oma jagu ufkust südamesse, seda ufkust, mis waesemate inimeste, isearanis kõige ligemal elavate, pääle natuke förgelt maha maatub. Sest see siis ka tuli, et Züri, et ta kõll Tiiud kui truud teenijat auus pidas, muidu siiski teda suurt tähele ei pannud.

Hoopis teine lugu oli muidugi teada Jaaniga. Selle süda õiškas rõõmu pärast, kui Tiiu majasse tuli. Nüüd oli ta ometi ühte puhku tema ligi ja wõis teda iga päew näha ja temaga rääkida. Siin ja sääl, kus nad mõlemad nelja silma all olevad, langeb ka mõnigi magusam sõna Jaani poolt, mis Tiiu valed punaseks pani, ega see teisiti wõinud olla.

Ehk kõll niisugused pilgud, nagu praegu nimetatud, peaaegu üks kõikide teiste selja taga sündisid, nii et sest keegi aru ei jaanud, märkas veres naene Mati riimaks õra, mis tuuled Jaani ja Tiiu wahel puhusid, ega tema ei pannud seda koguni imeks ega rahaks. Naesterahval peab, nõnda ütlesid inimesed, niisuguste osjade tarvis wäga pseenike orusaamine olema. Temal oli selle üle veel päälegi rõõmus meel, sest paremat minijat, kui Tiiu oli, ei wõinud tema enesele sooridagi. Ta oli mõistlik ja hää südamega naesterahwas, sel meeldagi ei tulnud selle pääle mõtelda, et Tiiu waese rahvalaps oli. Ta ei tahtnud ju muud fui oma poja õane. Züri mõtted olivad selle veolest kõll hoopis teised. Ta oli oma naesega juba mõndagi fordavaäninud, et Jaanil juba aeg olks peijsmehe põlwelee

selga põörda, aga kumbgi abikas ei ütelnud, keda Jaan nende oru jätele enesele peaks valitsema.

Nüüd oli Züri üks tuttar jõukas päriskoha omanik mõni werst Wäljaotsalt eemal. Sel oli teiste laste hulgas ka üks täis sajunud tütar, dige fena jumekas tütarlaps, ka südame poolest mitte sant inimene. Züri oli seda nääinud ja tundma öppinud ja mõtles oma südames, et ta selle wäga hästi minijaks meelete järele oleks. Ta oli fa mitu kord Jaaniga sääl jootude pääl sainud ja orwanud, et ehk noored inimesed teine teist näewud. Aga Jaan jääi nagu ta oli, ei nääinud peretütte ilu nagu täbelegi panewat. Ega see ka imeks olnud panna, sest süda oli juba teises kohas wangipõdetud.

Baheajal oli Jaan fakskümmendaks ja Tiiu kolfskümmend aastat wanaks saanud. Mõlemad üksna parajas wanaduses. Nagu öeldud, ei olnud nende wahel ammuvi peigmehe ja vruudi riefl. Jaani süda aga nõudis juba dige wägewa häädiga, et ta Tiiule selgeste asja awaldaks. Ta eotas jeks parajat aega.

Heina-aeg tuli lätte. Kõif sulased ja tüdiiku läässid kodust õra heinamaale, mis wersta kõlm eemal seisib. Peremees ise ei wõinud miinna, sest et ta jalgi haige oli. Üks viistril oli saare tera põale üles lõönud, issa suuremaks läinud ja riimaks tõik jala paistetama ajanud, nõnda et ta ei muul viisil fui fargu nojal suure waewaga astuda wõis. Peremeene ja Tiiu olivid kodu jäännud maja osju talitamia.

Ühel päeval, kui ilus ilm wäljas oli, waewelbas peremees fargu nojal toast wälja aeda, kus ta